

HERINNERINGEN UIT MIJN HOUTHEMSE JEUGD (14) VAN MIJN JEUGD NAAR HET HEDEN

Jos Bielders

De laatste tijd wandel ik regelmatig dan ooit door het Houthemse landschap. Dat komt mede doordat mijn zus Lies, na veel omzwervingen in het buitenland, inmiddels weer is teruggekeerd in de warme schoot van het Zuid Limburgse. Samen de tocht door ons Houthems verleden makend kom je allerlei mensen tegen die, eveneens wandelend, een gesprek aanknopen. Het is vooral aan het goede geheugen van mijn zus te danken dat ze direct weet wie we tegenkomen en dat maakt de gesprekken meteen een stuk makkelijker. Opeens vallen dan veel dingen weer op hun plek die eerder in je geheugen in verschillende locaties verstopt zaten.

Zo'n moment had ik ook toen we in het voorjaar met de onvolprezen Heemkundevereniging een wandeling maakten door Eijsden. Door allerlei omstandigheden was ik lange jaren ver gebleven van de activiteiten die de vereniging organiseert. Nu gingen we aan de wandel en ontmoette ik dorpsgenoten die ik sinds jaar en dag uit het oog was verloren.

Op de een of andere manier was dat een feest der herkenning. En wat me bovenal zo goed beviel was dat het al meteen weer zo vertrouwd aanvoelde. Nooit anders geweest, zo leek het.

Natuurlijk is Houthem veranderd, ten goede en ten kwade zoals dat heet.

Het kwade, om daarmee te beginnen - want dan blijft het goede daarna beter hangen - is de aantasting van mooie plekjes zoals de schuur naast de boerderij van Schaepkens, andere schuren zomaar midden in het land zoals achter de vroegere volkstuin van mijn vader, lelijke hekwerken rondom de Kluis, overwoekerde paden in het bos die ons vroeger naar plekjes voerden die ons dierbaar waren zoals de Calvariekapel.

Veel Limburgse dorpen hebben hun authentieke karakter verloren door vaak lelijke nieuwbouw, op elkaar gepropte huizen in troosteloze straten. Zo ook in Houthem waar in de weilanden achter voormalige bakker Crutzen verdwaalde stedenbouwkundigen van de gemeente Valkenburg destijds fantasieloos aan de gang zijn gegaan. Rondreizend door het Heuvelland zie je voorbeelden dat het ook anders kon.

Doorkijkje naar de Van Peltstraat (foto: Fons Heijns)

Maar er is natuurlijk ook goed nieuws.

Kroon op de verfraaiing van Houthem is natuurlijk de schitterende restauratie van het kasteel achter de kerk en de erbij horende boerderijen. Door de onvolprezen inzet van Camille Oostwegel is het een parel in het Zuid Limburgse land geworden. Het heeft ons dorp internationale bekendheid bezorgd, mede door het feit dat er vaak hoge buitenlandse gasten verblijven. Maar ook voor de eenvoudige wandelaar, zoals ik zelf ben, is het er goed toeven in de bistro of op het buitenterras. Vriendelijk personeel maakt een verblijf tot een gastronomisch genot.

Niet onbelangrijk is ook het prachtige natuurgebied Ingendael waar het wandelen richting Geul door het hoge gras, langs moerassige plekken en je vriendelijk aankijkende wilde runderen, balsem voor je ziel kan zijn.

Verder wandelend langs de Geul, voorbij Adam en Eva van het vroegere café 'het Paradijs' kom je aan de voet van de Brakkeberg langs een oud, maar intussen fraai opgeknapt hotel.

Maar er is meer moois te bewonderen zoals het mooie gebouw van Hundertwasser dat als een sprookjeskasteel langs de Geul ligt en als onderkomen voor cliënten van Adelante is ingericht.

Ook goed nieuws is er nu Hotel Berg & Dal, tegenover de Geulhemermolen in Geulhem mag verbouwd worden tot appartementencomplex. Weer een verpauperende kolos die het uiterlijk van het dorp verfraaien zal. Een hotel dat door het veranderende gedrag van de toerist zijn einde vond krijgt een nieuwe, hopelijk mooie, bestemming.

Every ending is a new beginning.

